

5 vragen aan

In deze terugkerende rubriek stellen we vragen aan mensen die om verscheidende redenen verbonden zijn met de NVKP.

Deze maand maken we kennis met; Martha Vdf van Loij

1. Wie bent en wat doet u?

Ik ben Martha Vdf van Loij en geboren in 1954 in Amsterdam. Getrouwd en 1 zoon, een schoondochter en 3 kleinkinderen in de leeftijd van 11, 12 en 14 jaar.

Mijn werkzaamheden zijn op dit moment de dingen waarvan ik nu mag genieten maar in mijn, nóg actievere periode was ik werkzaam in vele, leuke branches, o.a. in de reiswereld en natuurvoeding. De laatste 25 jaar als natuurgeneeskundig therapeut en als yoga - meditatielerares.

In 2011 hebben we met 3 mensen de Stichting VaccinatieRaad opgericht waarvan ik op dit moment nog de voorzitter ben, dit is inmiddels een "slapende" Stichting.

2. Waarvan kent u de NVKP?

Van 1998-2008 hadden we een Natuurgeneeskundige Praktijk in het Drentse Aalden, 't Heelhuys en vanwege onze bio-resonantietherapie hadden we dagelijks contact met kinderen met vaccinatieschade. Mede daardoor kwamen wij in contact met de NVKP en met Hester Visser, in 2008 voorzitter van de NVKP. Na een paar jaar lidmaatschap kwam ik in het kennissysteem met het dossier mazelen. Ondertussen ben ik al 42 jaar "actief" in het vaccinatiecircuit, met name kinderen en vaccinatieschade.

Bij de NVKP heb ik nu, samen met Jenó, de dossiers BMR en HPV, een enorme, leuke uitdaging.

3. Wat is belangrijk voor u?

Eerlijkheid in de voorlichting is voor mij enorm belangrijk. Zolang ouders niet de juiste informatie ontvangen over de inhoud van de vaccins zal ik me blijven inzetten om ze voor te lichten. Gelukkig zien we inmiddels een daling in de vaccinatiegraad en kunnen we constateren dat meer ouders zich gaan inlezen en dat ze meer zelf onderzoek doen naar de, vaak schadelijke, gevolgen van de vaccins.

Als je ouders spreekt en ze informeert dat hun kinderen tot de leeftijd van 14 jaar ondertussen 44 vaccins (red: vaak in combinatieprikken) krijgen ingespoten, zie je het ongeloof op de gezichten. Daarbij zijn nog niet eens de nieuwe vaccins meegeteld, de Covid-19 en het RS-vaccin. Op lezingen en bijeenkomsten hebben wij wel eens onze "vaccinatie-baby" (foto) meegenomen en dan zie je ouders schrikken als ze dit zien. Natuurlijk krijgen kinderen geen 44 prikjes maar de hoeveelheid (nep)sputen maakt toch enorme indruk. Deze bewustmaking is voor mij enorm belangrijk.

4. Wat is uw levensmotto?

Leer iedere dag iets bij, daarmee vergroot je je kennis en wijsheid. Luister naar je gevoel, als iets niet goed voelt doe het dan niet, ook niet als mensen je op andere gedachten proberen te brengen. Blijf te allen tijde jezelf.

5. Wat zou u de lezers willen meegeven?

Ongeveer 6 weken na de geboorte van je baby krijg je van het RIVM een set oproepkaarten voor het "gratis" vaccinatieprogramma (RVP). Ondanks dat je deze oproep automatisch ontvangt, ben je **niet verplicht** je kindje te laten vaccineren.

Veel ouders vinden het inenten van hun kind vanzelfsprekend maar er zijn inmiddels steeds meer ouders die besluiten hun kind niet of gedeeltelijk te laten vaccineren. Waar moet je aan denken om een goede afweging te kunnen maken? Hoe kom je tot een verantwoorde keuze? Eén van de mogelijkheden om hier achter te komen is om je goed in te lezen, bijvoorbeeld met het boek van de NVKP Ziekten en Vaccins nader bekeken, een compleet, uniek en onmisbaar naslagwerk over ziekten en de daarbij behorende vaccins. Mocht je toch besluiten om te vaccineren dan is het belangrijk om vooraf een bijsluiter op te vragen. Bij iedere medicatie is een bijsluiter verplicht alleen bij een vaccinatie krijg je deze niet vooraf, het zou zoveel eerlijker zijn om deze mee te sturen met de uitnodiging. Vraag jezelf af waarom je deze niet vooraf krijgt. Maar, of je nu besluit je kind volledig, deels of helemaal niet te laten inenten, het is belangrijk dat je dit besluit weloverwogen neemt, want als ouder ben je verantwoordelijk voor de gezondheid van je kind. Niet de arts van het CB en ook niet de fabrikant van het geleverde vaccin. Ouders vertrouwen hun kind(eren) toe aan een arts en verwachten dat deze, volgens de door hen afgelegde eed, primum non nocere (ten eerste geen schade toebrengen), het beste voorheeft met het/uw kind. Een eed welke artsen steeds in gedachten zouden moeten houden.